

ikke kom ud til Folk. Ja, der er adskillige Amtstuer, hvor Skattekvitteringsbøgerne staar urørt paa Hylterne, der bliver ikke skrevet noget som helst ind i dem, og der er adskillige Amtstuer, hvor Skattekvitteringsbøgerne staar paa Hylterne altid, undtagen naar man tager dem ned og skriver nogle Beløb ind i dem, som ikke har Relation til de Indbetalinger, der foregaar. Men det hele viser, at Skattebogssystemet er fuldkommen i Forfald, hvad jo ogsaa alle ærede Ordførere har været enige om.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at efter hans Mening burde alle have Skattekvitteringsblanketter tilsendt, selv om de bor i Nærheden af Amtstuen. Det er ogsaa Hensigten. Systemet med Udsendelse af Blanketter vil blive alment, enhver Skatteyder vil faa tilsendt sin Blanket, uanset om han bor nærmere eller fjernere. Spørgsmaalet bliver kun, hvorledes han skal indbetale det Beløb, der angives paa Blanketten, og i den Henseende vil man gerne have Lov til at tage de mest praktiske Forhold i Betragtning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Maegaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Reglerne for Skatteopkrævningen i Købstæderne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 4807; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 916).

Sagen sattes til Forhandling.

Johannes Jensen: Før 1903 var det saaledes her i Landet, at Statskatterne i Købstæderne blev opkrævet af Byfogeden — det drejede sig den Gang nærmest om Hartkornsskatter og Bygningsafgiften —

og naar man undertiden har sagt, at det var Borgmesteren, der opkrævede disse Skatter, hænger det sammen med, at Byfoged, Borgmester og Politimester var en og samme Person. Men i Lov af 15. Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten hedder det, at „Skatten opkræves af de enkelte Kommuners Bestyrelser og paa Kommunernes Ansvar mod et Vederlag af $1\frac{1}{2}$ pCt. af de indgaaede Beløb, som tilfalder Kommunens Kasse“. Og i Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 hedder det, at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, „at Opkrævningen af Ejendomsskylden skal ske ved de samme Myndigheder og efter de samme Regler, som ere fastsatte for Opkrævningen af Indkomst- og Formueskatten til Staten“. Praktisk blev det efter dette, at ikke blot Indkomst- og Formueskatten blev opkrævet af Kommunerne og paa Kommunernes Ansvar, men at ogsaa Ejendomsskylden blev opkrævet paa samme Vis og paa samme Vilkaar af de samme Myndigheder. Dog var der maaske herfra en Tid lang den Undtagelse, at man ikke mente at have Hjemmel til at paalægge de enkelte Kommuner — det var forholdsvis faa —, der ikke havde indført kommunal Ejendomsskyld, at opkræve Statens Ejendomsskyld, men da vi havde faaet Borgmesterloven i 1918, og den var traadt i Kraft 1919, blev det almindeligt, at ogsaa Ejendomsskylden blev opkrævet af Kommunerne og under deres Ansvar. Beretigelsen heraf blev fastslaaet ved et Cirkulære, der kom straks, efter at Loven om de folkevalgte Borgmestre var traadt i Kraft.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det Forhold, som man her vil lovfæste, ikke blot i Praksis har været gældende i vore Købstæder, men at det ogsaa — saa vidt jeg da kan forstaa — har haft Lovhjemmel, og at det paahvilede Kommunerne at udføre dette Arbejde og have Ansvaret derfor. Naar der er opstaaet nogen Tvivl i saa Henseende, tror jeg, det hidrører fra, at der har været særlige Forhold i de fem Købstæder, hvor man har bevaret de kongelige Borgmestre, og tillige fra, at da vi fik Borgmesterloven, blev der vedtaget den Bestemmelse, at visse Magistratsforretninger skulde overgaa til den folkevalgte Borgmester; det var ikke blot borgerlige Vielser og forskellige andre Ting, men det blev ogsaa fastsat, at Oppebørsel af Skatter og Afgifter til Staten m. v. samt Regnskabsafreggelse overfor samme skulde foregaa i Overensstem-